

Голас Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ САВЕЦКАГА КАМІТЭТА
ПА КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЯХ З СУВЯЧЫННІКАМІ ЗА РУБЯЖОМ

№ 64 (749)

Жнівень 1963 г.

Год выдання 9-ы

ПАТОК ПРЫВІТАННЯУ

У сувязі з падпісаннем у Маскве Дагавору аб забароне выпрабаванняў ядзернай зброі на імя Старшыні Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчова і іншых савецкіх кіраўнікоў паступаюць паслання і тэлеграмы з выказаннем аднадушнага гэтага пагаднення.

У пасланні прэм'ер-міністра Канады Лестэра Б. Пірсана адзначаецца, што маскоўскія перагаворы паказалі, што шчырыя і сумесныя намаганні могуць прывесці да ўзгаднення поглядаў, якія ўзаемна выгадны ўсім зацікаўленым бакам.

Віншаванні з прычыны падпісання Дагавору аб забароне выпрабаванняў ядзернай зброі прыслалі таксама віцэ-прэзідэнт Танганьікі, прэзідэнт Міжнароднага фронту правоў чалавека Бенджамін Лаурэана Луна, прадстаўнікі раённага камітэта аб'яднанага прафсаюза машынабудаўнічых рабочых Аўстраліі, дэлегаты канфэрэнцыі хрысціян—прыхільнікаў міру і інш.

МЕДЫЦЫНСКІЯ ГАРАДКІ

СМАЛЯВІЧЫ. Тут адкрыліся дзверы новага бальнічнага гарадка. Прыгожы двухпавярховы корпус паліклінікі спалучаецца з трохпавярховым будынкам бальніцы. У паліклініцы адкрыта 14 розных кабінетаў, аснашчаных навішым медыцынскім абсталяваннем. Бальніца мае хірургічнае, тэрапеўтычнае, дзіцячае і радзільнае аддзяленні. Адкрыты водалячэбніца, аптэка і лабараторыя.

У бліжычым годзе ў эксплуатацыю ўступіць новы медыцынскі гарадок такога ж тыпу ў раённым цэнтры Мядзель. Узводзіцца бальніца на 300 ложкаў з паліклінікай у горадзе беларускіх шахцэраў і хімікаў—Салігорску.

За першыя гады сямігодкі ў Мінскай вобласці пабудавана і ўступіла ў эксплуатацыю 6 медыцынскіх гарадкоў.

НА МЕСЦЫ БАЛОТ

Гадамі ляжала непраходнае тарфяное балота ля вёскі Гаўцкі Слуцкага раёна. А нядаўна сюды прыйшлі людзі, і пачалося будаўніцтва новага торфабрыкетнага завода. Ужо сёлета будзе асушана 160 гектараў масіву. На ўзвядзенні шматкватэрнага жыллага дома для рабочых выдана працуе брыгада муляраў, якую ўзначальвае Георгій Дарашоў. Ужо ў наступным годзе новы завод дасць першую прадукцыю.

ГАЗІФІКАВАНА 48 ТЫСЯЧ КВАТЭР

Яшчэ не прайшло і чатырох гадоў, як у сталіцу нашай рэспублікі—Мінск прыйшоў дашаўскі газ. За гэты час у горадзе ўжо газіфікавана амаль 48 тысяч кватэр. Прагрэсіўнае і таннае паліва атрымалі 208 прамысловых, культурна-бытовых прадпрыемстваў і кацельняў. Сёлета будзе газіфікавана яшчэ 15,000 кватэр. У тым ліку 9,140 у Мінску, а таксама 55 кацельняў. Будзе пракладзена 110 кіламетраў новых газаправодаў.

ДЛЯ ДАЛЁКАЙ СУВ'ЯЗІ

ШЧУЧЫН. Здадзена ў эксплуатацыю другая чарга шчучынскага завода «Аўтаправад». На новых вытворчых плошчах, акрамя аўтаправадных провадаў, будзе вырабляцца 60-канальны кабель далёкай сувязі.

Хлеб зямлі.

Фота В. Адарыча.

300.000 БЕЛАРУСКІХ ТРАКТАРАЎ

Новенькі, свежапафарбаваны трактар «Беларусь» сышоў з канвеера і ў чаканні адпраўкі на прасторы палёў заняў сваё месца на заводскім двары побач са сваімі сабратамі. Але чаму яго акружылі людзі, аглядаюць так уважліва, дакранаюцца рукамі? Гэта трактар юбілейны—300-тысячны.

Пачынаючы з 1950 года, мінскія трактарабудульнікі далі краіне 300 тысяч машын. Характэрна адзначыць, што ў 1950 годзе на прадпрыемстве было зроблена ўсяго 36 гусенічных машын маркі «КД-35». На выпуск першых 100 тысяч машын пайшло сем з палавінай гадоў. Наступныя 100 тысяч былі зроблены ўжо за тры гады, а апошнія 100 тысяч за два гады і тры месяцы. Такі імклівы шлях росту! Цяпер з канвеера кожныя 6 рабочых мінут сходыць адна машына.

Універсальныя калёсныя трактары «Беларусь» заваявалі добрую славу і ў хлеба-робаў, і ў будаўнікоў, і ў жывёлаводаў. Яны працуюць больш чым у 40 краінах свету. Калектыў завода няспынна працуе над удасканаленнем трактара. З кожным днём з канвеера сходыць усё больш і больш машын маркі «МТЗ-50», да выпуску якой завод цалкам прыойдзе на працягу гэтага года. Заводскія канструктары распрацоўваюць новыя мадэлі і мадыфікацыі трактара. Ужо створаны ўзоры вопытных машын для вырошчвання кукурузы, бавоўны, буракоў, апрацоўкі плантацый вінаграднакаў. Выпушчана вопытная партыя рухавікоў магутнасцю ў 60 конскіх сіл.

Энтузіязм, з якім паўсямесна адабраецца Дагавор аб забароне ядзерных выпрабаванняў у трох сферах, гаворыць аб тым, што народы свету з нецярпеннем чакалі гэтага часу. Доўга гэтыя чаканні былі дарэмныя. Доўга працягвалася барацьба, якую вяла Савецкая дзяржава, каб дабіцца забароны небяспечных для здароўя людзей ядзерных выбухаў і ліквідацыі небяспечнай ядзернай вайны. Не было таго года, каб СССР не ўносіў канкрэтных прапаноў. Але Дагавор, нягледзячы на затрымкі з боку імперыялістаў, падпісаны. На 14 жніўня пад ім паставілі свае подпісы прадстаўнікі больш 48 дзяржаў Амерыкі, Еўропы, Азіі, Афрыкі. У баку ад Дагавору не засталіся ні адна вялікая або малая дзяржава, ні адна грамадская арганізацыя, таму што чалавецтва не магло застацца аб'якавым да будучыні яго сыноў і дачок. Яно адабрала гэты Дагавор.

Але наколькі аднадушна адабралі Дагавор міралюбівыя народы, настолькі люта накінуліся на яго прыхільнікі «халоднай вайны», якія нажываюцца на гонцы ўзбраенняў. У іх ліку, перш за ўсё, — няўдалы палітыкан Ніксан, амерыканскія «шалёныя», бэрчысты і іншыя антыкамуністы. Яны крычаць, што СССР нельга давяраць, што ён нібы выкарыстае Дагавор, каб працягваць удасканалваць зброю або глыбока падзяліць, або дзесяці ў наваколлі Марса. Ім падпяваюць такія газеты, як скандальная нью-йоркская «Дэйлі ньюс» і дэголеўская «Насэён». Натхняемыя жывельным антыкамунізмам, яны не маглі паступіць інакш, як выступіць супраць справы міру.

Дагавор аб забароне ядзерных выпрабаванняў стаў нібы люстэркам, у якім адбіліся сапраўдныя намеры некаторых правіцеляў, якія на словах выступаюць за мір і прагрэс, а на справе аказваюцца лютымі ворагамі заветных спадзяванняў чалавецтва. У іх ліку аказаўся ўрад Францыі са сваім эгаістычным планам стварэння ўласнай ядзернай сілы. Францыя не толькі адмовілася паставіць падпіс пад Дагаворам, але вядзе актыўную прапаганду супраць яго. У гэтай прапагандзе так і чуецца голас заходнегерманскіх рэваншыстаў.

Варты жалю і той факт, што прыхільнікі «халоднай вайны» атрымалі падтрымку з Далёкага Усходу. Наперакор дэкларацыям кіраўнікоў КНР аб іх гатоўнасці змагацца за ўмацаванне міру, газета «Жэньмінь жыбао» таксама выступіла супраць Дагавору, спрабуючы даказаць, што чорнае гэта белое, а белое — чорнае, што пагадненне выгадна толькі амерыканскаму імперыялізму, што яно нібы паслабляе сацыялістычны лагер. На такі ж хісткі шлях сталі і кіраўнікі Албаніі. Якое надобрасумленнае сцвярджэнне! Гэта паклён на Краіну Саветаў, якая заўсёды была вернай справе інтэрнацыяналізму, заўсёды падтрымлівала вызваленчы рух народаў.

Але сонца нельга засланіць далонню, нягледзячы ні на што, мір будзе на зямлі. Чалавецтва гнеўна асуджае тых, хто не хоча стаць на шлях рэалізму ў ацэнцы сусветнай абстаноўкі, хто пагарджае воляй народаў.

Не пад сілу ўсякім «шалёным» зацямяніць яго жыватворчыя праменні. Іх злосныя галасы патонуць у хоры адабраўня маскоўскага Дагавору.

Зроблен важны першы крок на шляху да міру. Ад людзей добраай волі залежыць цяпер, каб за ім былі зроблены і іншыя. Кожны грамадзянін нашай планеты павінен зрабіць, што ў яго сілах, каб сарваць дамоклаў меч ядзернай катастрофы.

Урок раззбраення.

«Работніцкаса дзела». Сафія.

САГРЭТЫЯ СОНЦАМ РАДЗІМЫ

БЫВАЙ, БЕЛАРУСЬ!

У ГЭТЫ ДЗЕНЬ лагер праводзіў дамоў, у Англію і Заходнюю Германію, сваіх гасцей. Адбылася развітальная ўрачыстая лінейка. На ёй уручылі дзецям падарункі і граматы.

Развітацця са сваімі юнымі сябрамі прыехалі і работнікі рэдакцыі газеты «Голас Радзімы», Беларускага радыё. Усе разам сабраліся ля альтанкі, у цесным гуртку. Рэдактар газеты звяртаючыся да гасцей, сказаў:

— Вось і скончыўся тэрмін вашага знаходжання ў гэтым цудоўным лагэры, сярод мілых саўсёнак, пад нашым беларускім небам. Шкада з вамі развітацца, але расстацца прышоў час. За месяц знаходжання ў Беларусі вы многа пабачылі: і нашы гарады, і сёлы, і мястэчкі. Вы бачылі паўстаўшы з руін Мінск. Вы былі на фабрыках і ў калгасе, вы спаткалі сваіх родных бабур, дзядуль, цёткаў, братоў і сяброў. Вы ўбачылі, як мы жывём, як выглядае Радзіма вашага бацькі або маці.

Я веру, што з вашых вуснаў не спадзе слова няпраўды аб усім тым, што вы пазналі, аб людзях, з якімі вы сустрэліся тут. Спадзяюся, што вы з вамі моцна пасябравалі і дружба гэта прынясе карысць. Сардэчнае прывітанне вашым бацькам. Жадаю вам усяго найлепшага ў жыцці...

Ад імя рэдакцыі рэбятам і іх кіраўнікам былі ўручаны падарункі—кнігі савецкіх пісьменнікаў, альбомы з рэпрадукцыямі рускіх мастакоў, фотаальбомы аб жыцці ў піянерскім лагэры пад Мінскам.

Ад шчырага сэрца дзякавалі зарубешныя госці работнікам рэдакцыі за тую клопаты і ласку, якія яны сустрэлі ў Беларусі.

ЯШЧЭ некалькі дзён назад ніхто нават уявіць сабе не мог, што так балюча будзе расставання з піянерскім лагэрам, які стаў на час адпачынку родным домам, з класіфікацыямі, стаўшымі такімі блізкімі выхавацелямі і піянерважатамі, з савецкімі піянерамі.

Іменна таму так горка плакаў Пеця Васіленка, чырвоны ад слёз былі вочы Жаклін Бава, не смяяўся заўсёды вясёлы Пётэр Райцаў, плакалі Валя Мандрыка і Аксана Затхій.

Дарога ад лагэра да Мінска ніколі не здавалася дзеціма такой кароткай. Яны прасілі шафёра аўтобуса не спяшацца, каб як мага даўжэй працягнулася падарожжа, каб яшчэ і яшчэ раз паглядзець на знаёмыя, стаўшыя роднымі пейзажы бацькоўскай Радзімы.

У аўтобусе дзеці спрабавалі спяваць. Песню «Хай заўсёды будзе сонца» добра ведалі і палюбілі ўсе нашы госці, але і яе спець рэбяты не змаглі. Толькі Томас Хол ціхенька і сумна перабіраў струны гітары, іграў «Падмаскоўныя вечары». Новенькую прыгожую гітару падарылі родныя яго маці, якія прыязджалі да Томаса ў госці. Не менш цяжкім было разві-

танне з Радзімай і для выхавачельніц Нілы Дзмітрыеўны Бава і Наталлі Мікалаеўны Апель. Наталля Мікалаеўна курыла цыгарэту за цыгарэтай. У Нілы Дзмітрыеўны вочы зусім распухлі ад слёз. Яна ўжо ў каторы раз брала ў рукі прыгатаваны ім у лагэры на дарогу рэчы:

— Як жа мне не плакаць. Ды пра мяне ніхто ніколі так не клапаціўся, як клапаціліся тут зусім чужыя людзі. Гаварыла яна. — Яны ж пра ўсё падумалі, усё прадугледзелі. Усе дарожныя дробязі не забыліся прыгатаваць. Вы ж самі ведаеце, як гэта кранае, калі пра цябе думаюць і добра табе жадаюць ад шчырага сэрца.

З сумам глядзелі жанчыны ў вокны аўтобуса. Ніякія вільі і катэджы не ў стане выпяцьніць з іх сэрцаў звычайных беларускіх вясковых хат. Дзе б ні бывалі, дзе б ні жылі яны, вобразы роднага краю, знаёмыя з дзяцінства малюнкi назаўсёды будуць самымі дарагімі.

Ніла Дзмітрыеўна не першы раз прыязджае на Радзіму і кожны раз вельмі цяжка з ёй развітацца, кожны раз нібы часцінку сваёй душы пакідае яна тут.

На вакзале англійскіх і нямецкіх рэбят чакалі савецкія піянеры. Якраз у гэты дзень у піянерскім лагэры скончылася змена, дзеці раз'ехаліся па дамах, але цяпер яны ўсе былі тут. Колькі было кветак, узаемных падарункаў, пацалункаў. Дзеці пражылі разам дваццаць шэсць дзён. Дваццаць шэсць дзён яны разам хадзілі ў лес, на Мінскае мора, праводзілі піянерскія зборы, чыталі кнігі, рыхталіся да канцэртаў. Разам сьпявалі і танчалі. А з усяго гэтага і вырасла моцная дзіцячая дружба, шчыра і бескарысліва. Вакол ад'язджаючых ужо ўтварылася вялікая кольца. Іна Яўсюк, Свэта Махлай, Жэня Андрэеў, Тамар Астапенка, Саша Каракін, Віця Шэлепаў, Валя Нікалаева і многа-многа іншых рэбят прышлі праводзіць сваіх замежных сяброў. Яны дарылі ім паштоўкі, кнігі, цацкі, значкі, сувеніры. Запісвалі свае адрасы, бралі адрасы дзяцей з Англіі і ФРГ. Тут гучалі ўрачыстыя клятвы і запэўненні ў вечнай дружбе. Дзеці абіяцалі пісаць адзін аднаму абавязкова і часта.

Вядома, не апошні раз прыехалі сыны і дочки нашых сучаснікаў на Радзіму сваіх бацькоў. У іх яшчэ наперадзе ўсё жыццё. Не аднойчы яны змогуць прыехаць сюды, сустрэцца са сваімі сябрамі і сяброўкамі, але расставання цяжка. Наталля Мікалаеўна Апель здзіўлена паказвае на Фелікса: «Глядзіце, і мой сын не вытрымаў. А ён жа такі цярыпівы. Калі тут, у лагэры, яму лачылі чатыры зубы і было вельмі непрыемна і балюча, ён не плакаў, нават голасу не па-

даў. А тут расплакаўся. Значыць, сапраўды цяжка яму пакідаць і новых сяброў, і лагэр, і маю краіну».

Шкада было дзяцей, якім прыходзілася расставання, але было адначасова і радасна.

Гэта ж вельмі добра, што так моцна падружыліся дзеці, такія розныя і па свайму выхаванню і па ўмовах жыцця. Не ўсе нашы госці ведалі, што чакае іх у Савецкім Саюзе, у многіх было недавер'е да ўсёго нашага. Але цяпер ад яго не засталася і следу. Ніякай прапаганды, ніякіх спецыяльных лекцыяў не спатрэбілася для таго, каб пераканаць гасцей у тым, што савецкія дзеці самыя шчаслівыя ў свеце. Само жыццё, якое рэбяты бачылі навокал сябе, пераканала іх у гэтым.

Прыехаўшы дадому, дзеці абавязкова і бацькам, і ў школе раскажуць аб жыцці ў Савецкім Саюзе. Цяпер яны самі зусім аўтарытэтна змогуць выказацца аб усім, што датычыцца краіны Саветаў, цяпер яны самі ведаюць праўду.

Некалькі хвілін застаецца да адыходу поезда. Апошнія пацалункі, і дзеці ў вагоне. Але яны не могуць супакоіцца, усе прыляпіліся да вокнаў, махаюць рукамі. Таксама неспакойна паводзяць сябе і тыя, што засталіся на пероне. Яны ніяк не могуць згадзіцца з тым, што іх сябры зараз педуць, а калі яны ўбачацца ў наступны раз, ніхто не ведае. Але ўбачацца яны абавязкова.

Тое ж самае гаворыць і Наталля Мікалаеўна: «Не гаруйце. Мы прыедзем, мы абавязкова прыедзем. Мы з вамі сустрэнемся яшчэ не аднойчы. А цяпер—бывайце!»

ПРАЗ пяць дзён лагер праводзіў і бельгійскіх рэбят. Нялёгка перадаць простымі словамі той настрой і пачуцці, якія былі ў нашых маленькіх гасцей у гэты развітальны дзень. Засумавалі дзеці з самай раніцы.

— Анна Сямёнаўна, Дзмітрый Цімафеевіч, няўжо гэта ўсё? Ча-му і навошта так хутка праліцеў месяц?—гаварылі рэбяты, звяртаючыся да сваёй кіраўніцы і начальніка лагэра.

— Пасля сядання Сярожа Капмок прышоў у кабінет да начальніка лагэра і папрасіў:

— Дапамажыце мне, калі ласка, знайсці адрас і ўручыць вось гэты пісьмо Але Клімовіч, яна адпачывала на другой змене. Я хачу падарыць сваёй сяброўцы ляльку і развітацца...—І хлопчык перадаў Дзмітрыю Цімафеевічу ліст: «Алачка, абавязкова прыходзь на вакзал. Я ад'язджаю 3 жніўня вечарам у 6 гадзін...»

Адрас Алы Клімовіч, зразумела, знайшлі і адразу ж адправілі ёй пісьмо.

Праводзіць дарагіх гасцей паехаў увесь першы атрад. У машыне сьпявалі песні. Дзеці перабілі «падмаскоўныя вечары» на «мінскія» і сьпявалі:

Если б знали вы, как мне дороги
Эти минские вечера...

На вакзале ад'язджаючых рэбят ужо чакалі хлопчыкі і дзяўчынкі. Яны прышлі з падарункамі і букетамі кветак. Сярод праводзячых была, зразумела, і Ала Клімовіч. Сустрэўшыся са сваім добрым сябрам з далёкага Льежа — Сярожам Капмокам, яна ўручыла яму «сінёра Апельсіна» — героя казкі Джэні Радары «Прыгоды Чыпаліна».

— Гэта табе, Серж, на памяць.

— А табе—ляльку. Вось, вазьмі,—сказаў Сярожа і працягнуў Але скрыначку з падарункам.

Астатнія хлопчыкі і дзяўчынкі таксама абменьваліся сувенірамі. ...Анна-Мары Сагуленка і Рыта Міхайлава стаяць, моцна абняўшыся, і плачуць.

— Не, мы ніколі не забудзем ні вас, ні лагэр, ні вашу Беларусь,—гаворыць Анна-Мары...

Апошнія пацалункі, абдымкі, поціскі рук... Ад'язджаючыя бягуць у вагоны. Паравозны гудок, і поезд кранаецца.

— Да пабачэння, сябры! Да новай сустрэчы!

Г. ПАРОМЧЫК,
Д. ЧЭРКАСАВА.

У час развітання на Мінскім вакзале.

ГОСЦІ З КУРСЕЛЬ-ЛЕ-ЛЯНС

Днямі да нас у рэдакцыю зайшлі госці — нашы даўнія карэспандэнты Уладзімір Якаўлевіч Ліхота і яго жонка Станіслава Ігнацьеўна. Прыехаўшы з далёкай Францыі пагасціць да родных у вёску Мякота на Маладзечаншчыне, яны завіталі да нас, каб падзяліцца ўражаннямі аб газеце, падзякаваць за кнігі, расказаць аб жыцці на чужыне.

Настрой ва Уладзіміра Якаўлевіча і Станіславы Ігнацьеўны цудоўны. Яны поўныя самых хваляючых уражанняў. Абодва яны паехалі ў Францыю каля сарака год назад, і перамены на роднай зямлі не могуць не надаваць іх сэрцаў.

— Жонка была ўжо адзін раз у Савецкім Саюзе ў 1959 годзе, — расказвае Уладзімір Якаўлевіч. — А я тут упершыню за сорок год. Не пазнаю роднай зямлі. Дзе курныя хацінкі з лучынамі? Дзе брудныя заштатныя мястэчкі з такімі жакі, як у вёсках, дамамі? Мінск — гэта прыгожы, прасторны, зялёны горад. А як прымаюць нас свае жонкі ў вёсцы! Есць ім дзе прыняць, ёсць чым пачаставаць. Кожны год усе наперабой просяць прыязджаць у госці. Толькі нам вельмі цяжка выбрацца. Такі далёкі шлях рабочаму чалавеку не па кішэнні.

Муж і жонка Ліхота жывуць у невялікім прамысловым гарадку Курсель-ле-Лянс у дэпартаменце Пад-Кале. Уладзімір Якаўлевіч працуе там на адным з заводаў. Акружаюць іх французы, а таксама украінскія і польскія эмігранты. Усякія сярод іх ёсць людзі. Некаторыя (і такіх большасць, сцвярджае Уладзімір Якаўлевіч) дружалюбна ставяцца да Савецкага Саюза, адабраюць яго міралюбную знешнюю палітыку, радуюцца яго працоўным поспехам. Некаторыя ж сеюць розныя чуткі і плёткі.

— Вось для такіх мне асабліва патрэбна газета «Голас Радзімы», — гаворыць Ліхота. — Ён мне чутку, а я яму—лічыбы, факты, фатаграфіі. Ты, кажу, не дзе нешта чуў, а я ведаю. І мая жонка там была і сваімі вачыма бачыла, што ўсё гэта праўда.

Так пераконваюць тых, хто памыляецца, патрыёты Ліхота. Сваю любоў да Радзімы пранеслі яны праз доўгія гады жыцця на чужыне, праявілі яе і ў цяжкія дні гітлераўскай акупацыі. Як дарагу рэліквію беражэ Уладзімір Якаўлевіч вось такую даведку: «Дадзена камандзірам батальёна савецкіх партызан у Францыі таварышу Ліхоце Уладзіміру, які хаваў рускіх партызан у 1943—1944 гадах, а таксама дапамагаў усім, чым толькі мог, усім рускім партызанам.

Камандзір батальёна савецкіх партызан БАГАВІЧЭНКА».

Даўно вярнуліся на Радзіму Багавічэнка і яго слаўныя бацьцы. І, напэўна, заўсёды з удзячнасцю ўспамінаюць яны дапамогу свайго земляка на чужыне ў той цяжкі неясны час. Доўгай і цікавай была наша размова з Уладзімірам Якаўлевічам і Станіславай Ігнацьеўнай, і, зразумела, гутарка абавязкова зайшла аб тым, што хвалюе зараз усё чалавецтва, — аб вайне і міры, аб маскоўскім Дагаворы, аб шляху да раззбраення.

— Французы не хочуць ваяваць, — сказаў Уладзімір Якаўлевіч. — Нам вельмі шкада, што Францыя не падпісала маскоўскага Дагавору. Але мы спадзяемся, што воля французскага народа прымусіць урад далучыцца да гэтага важнага міжнароднага дакумента.

Развітаючыся, Уладзімір Якаўлевіч і Станіслава Ігнацьеўна паабяцалі падрабозна апісаць свае ўражанні і апублікаваць іх у нашай газеце.

С. КЛІМКОВІЧ.

РАДКІ З ПІСЬМАЎ

З вялікім задавальненнем я правяла свае канікулы ў піянерскім лагэры «40 год піянеры». Дзякую персаналу за ветлівасць і гасціннасць. Спадзяюся вярнуцца сюды зноў, таму што тут я набыла шматлікіх сябровак. Мне вельмі шкада пакідаць лагэр.

Тэрэзія БУХЦЕРАВА-ДЭПАУ.

Усюды, дзе мы былі, нас вельмі ветліва сустракалі добрыя людзі. Я спадзяюся яшчэ не раз пабываць у Крыжойцы і пабачыць маіх беларускіх сяброў. Мы не развітаемся з імі; мы толькі гаворым: «Да пабачэння».

Ліліян ЧАРНЯЕВА-ФЕРШРАГЕ.

Уражанні, атрыманыя мною на матчынай зямлі, ніколі не сатруцца з памяці. Тут я сустрэлася з маім дзядзькам Аляксандрам Дзям'янавым, якога ніколі не бачыла. Знайшла і палюбіла многа новых сябровак. За ўсё, за ўсё добрае — шчырае, вялікае дзякуй.

Паўлет ДЗЯМ'ЯНАВА — БУЛАНЖЭ.

Я хачу ўсім падзякаваць за гасцінную сустрэчу і добры догляд за намі. Безумоўна, усё мне тут спадабалася: музей, у якім мы былі, паездка ў калгас, канцэрт, дзіцячая чыгунка — усё, усё без выключэння. Не трэба многа слоў, можна сказаць коратка: нашы добрыя, сардэчныя сябры, мы вас не забудзем ніколі!

Анік ДУДКІНА-ДЭЛЕНГЕР.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ,

НАШ АДРАС
Мінскі, Ленінскі праспект, 77.
Дом Друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».